

Съставили сж две чети: едната подъ войводството на Панайотъ Хитовъ,—а другата подъ онова на Филипъ Тотя. На 29 априль 1867 г. Панайотъ Хитовъ миналъ Дунава съ дружината си около гр. Тутраканъ, пробилъ пѣтъ между турскитѣ села презъ Дели-Орманъ и Туз-лука, па стигналъ въ *Сливенския балканъ*, като се настанилъ на върха „*Българка*“ — старото хайдушко гнѣздо на Хитова. *Знаменосецъ* на тази чета билъ *Василь Ивановъ*. Войводата го избралъ за неговата пѣргавость, смѣлость и предвидливость. Войводата Филипъ Тотю миналъ съ четата си Дунава на 17 май при Свищовъ и следъ нѣколко сбивания съ турцитѣ стигналъ на Стара планина. Двамата войводи се събрали и, като разпитали познати, разбрали, че народътъ не билъ готовъ за въстание. Тогава войводитѣ решили да се върнатъ.

**Знаменосецътъ Василь се готви за български офицеръ.**

Войводитѣ завели момчетата си въ Бѣлградъ (1867). Тамъ се говорѣло, че сѣрбитѣ и българитѣ ще образуватъ едно *югославянско царство*. Затова трѣбвало всички да работятъ за общо освобождение. Отворила се военна школа за млади подофицери и офицери, които трѣбвало да командуватъ новитѣ български войски. Василь Ивановъ, заедно съ други момчета, билъ приетъ въ школата и съ голѣмитѣ си дарби скоро билъ произведенъ за подофицеръ. Въ това време въ Бѣлградъ пристигнали много учени хървати, сѣрби и българи, за да размислятъ, какъ ще се нареди югославянското царство. На събранието присѣтствувалъ и българинътъ писателъ *Любенъ Каравеловъ*.

**Василь Ивановъ става Василь Левски.**

Единъ празниченъ день българитѣ отъ воената школа излѣзли на почивка и веселба на една поляна